

Јасмина Нешковић

АДРЕСАТ НЕПОЗНАТ

УПУТСТВО ЗА УПОТРЕБУ

Бол не сме на кришке да се дели
Као чесница
Лубеница
Нити да се отпија у ноћном возу
Ситним гутљајима
Као препеченица
Из балона што кружи од уста до уста
Међу непознатим сапутницима

Бол морамо прогутати сами
Далеко од туђих погледа
Одједном
Као што се гута кукута
Горки лек
С кашичицом меда

MEMENTO MORI

Смишљам у доколици
Некрологе за живе
За бивше веселе момке
И жене још једре
А падају ми на ум само речи ведре

Као да „живот људски и хрт“
Није тек припрема за смрт
Што рече онај
Други

МУЗИКА НА ВОДИ

Остала ми је неизбрисана једна слика
Из сећања мога деде
Који је неког давног лета
На путу од Ријеке до Дубровника
Стајао на палуби брода
Као на бини Миланске скале
И певао на језику који не познаје
Арије из Риголета

АДРЕСАТ НЕПОЗНАТ

Да знам по коме
Радо бих ти послала твоје ненаписане песме
Теглу ливадског меда
Балон португалског вина
И шаку песка за пешчани сат
Да ти прекрате вечну досаду
У чекаоници Небеског Карантина

КАМИ

Тамо
Непозвана
У оном провансалском селу
Где на Сизифовом камену
Сад стоје уклесана само слова твога имена
Могла бих да растем годинама
Као чемпрес или ситно цвеће
Плави споменак из мог завичаја

ПРИВИЂЕЊЕ

Видела сам те у сну
Како самом себи држиш опело
Видела сам те на балкону
Где си ме годинама дочекивао
Или ми махао за срећан пут
Ал нисам се уплашила
(Ко каже да душа мора да станује у телу)

Видела сам те у плавој сенци сумрака
Који је плавио град из правца Дунава
И трчала уз твоју улицу
Да ти испуним прву жељу
Последњи дуг